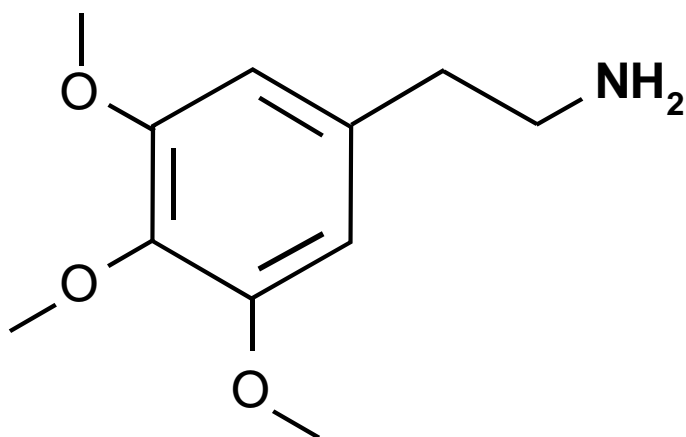

Vain muutaman prosentin tähden

Tarina Mittiksestä

J.E.

Esipuhe

Tämän tarinan tapahtumat ja henkilöt ovat kuvitteellisia. Kaikki mahdolliset yhteydet todellisiin henkilöihin tai tapahtumiin ovat joko sattumaa tai lukijan mielikuvituksen tuotetta.

Lisäksi haluan huomauttaa, että teksti voi monilta osiltaan järkyttää heikkohermoisia lukijoita. Ja tämä EI OLE VITSI!

Tästä eteenpäin omalla vastuulla.

J.E.

Esinäytös

- Älä! Ei tonne! Mitä vaan muuta, mä pyydän! Ei tonne jumalan tähden!

Jukan ääni oli luonnoton. Se ei ollut enää ihmisen ääni. Tai tarkemmin sanoen se oli murren ihmisen ääni. Ihmisen joka ei osaa enää muuta kuin anoa, mutta joka vielä välittää siitä mitä hänelle tapahtuu. Kohta hän ei enää anoisi säästämistään vaan nopeaa loppua. Sitten hän ei enää välittäisi tuon taivaallista, ja sitten loppu tulisi.

- Turpa kiinni tai mä laitan sulle suukapulan.

Jaakon äänessä oli uhkaa. Todellisuudessa hän ei laittaisi Jukalle suukapulaa, sillä Jukan huuto miellytti häntä. Se muistutti hänelle miksi hän piti työstään. Jukka jatkoi tuohon tuomittua aneluaan.

- Ei Palloon... ei herran tähden Palloon!

Jukan ääni murtui. Hän pudottautui lattialle veltoksi kasaksi. Jaakko antoi hänelle kunnan iskun sähköpiiskastaan. Sitten Jaakko tarttui Jukkaa raa'alla otteella niskasta ja pakotti tämän Palloon.

Sisällä Pallossa oli ensin pimeää. Sitten yksi aukko aukeni Pallon kylkeen ja päästi valoa sisään. Integroivassa pallossa valo jakautui heti tasaiseksi hohteeksi pallon seinille. Jukka kuuli kuinka Pallon ulkopuolella Jaakko kytki johtoja ja käänsi virtakytkintä. Sitten alkoi polte. Jukka sulki silmänsä ja huusi.

1. Luku

Matias käveli portaita alas täysin ilmeettömänä. Sisällä kuohui, mutta ei sen enempää kuin tavallisesti. Päästyään kellarikerrokseen hän avasi metallioven ja kääntyi vasemmalle. Vielä lasiovien läpi ja sitten taas vasemmalle. Hän saapui tilavahkoon huoneeseen, jossa näki kaksi laboratorion työntekijää arkisissa puuhissaan. Toinen heistä, Sami, näytti huonovointiselta. Matias tiesi hyvin mikä Samia vaivasi, mutta kysyi yhtä kaikki:

- Onko kaikki okei?

Sami nosti katseensa arasti kohti vanhempaa työntekijää ja vastasi heikolla äänellä:

- Tuo huone...

Tämän sanoessaan Sami osoitti epävarmasti hapuillen kohti ovea, joka vei siihen huoneeseen missä Palloa säilytettiin.

- Sieltä kuuluu...

- Niin mitä sieltä kuuluu?

Matiaksen ääni oli karski ja säälimätön.

- Huutoa vai? Kuuluuko sieltä huutoa?

Sami nyökkäsi pelokkaana ja painoi katseensa lattiaan. Sitten Sami sopersi vielä onnettomana:

- Se on kamalaa. Mä en...

- Mitä sä et? Kestä vai?

Matiaksen äänestä huokui halveksunta. Sami alkoi kuulostaa jo itkuiselta.

- Se on ihan hirveää. Mä en voi keskittyä mun töihin. Mä en voi olla ajattelematta...

- Turpa kiinni! Mitä sä tarkoitat että sä et kestä? Sä saat saman annoksen meskaliinia kuin muutkin!

Sami itki jo avoimesti.

- Ei se auta. Se vaan sekottaa pään. Ja mä näen kaikkee...

- Mitä sä näet? Yksisarvisia? Niin näen mäkin! Joskus tuntuu että sininen väri haluaa tappaa sut? Done that, been there! Vittu bought the fucking t-shirt! Luuleks sä että sä oot ainoa jolla on vaikeeta? Itse sä oot Mittikseen tullut, tää on paha paikka. Me tehdään täällä asioita joita muut ei halua ajatella. Ja sulle annetaan meskaliinia että sä pystyt hoitamaan hommas. Vedä ittes kasaan tai mä hommaan sut tonne!

Tämän sanoessaan Matias osoitti Pallolaboratoriota. Samin rohkeus petti, hän valahti lattialle ja alkoi uikuttaa. Matias katsoi Samiin kasvoillaan murhaava ilme.

- No voi saatana...

Matias oli räjähtämäisillään mutta leppyi sitten hieman. Hänen kätensä kävi taskulla.

- Saat tosta puolet mun tän päivän meskaliinista. Vedä unohdus. Ja koeta nyt jumalauta saada pääs läjään.

Matias käveli Pallolabran ovelle ja asteli sisään koputtamatta. Hän oli yksi harvoista joka saattoi tehdä niin. Välieteisessä Matias puki päälleen suojamaskin ja –käsineet, sitten hän astui sisään varsinaiseen laboratorioon. Matias nyökkäsi tervehdyksen tapaisen Jaakolle ja tämä vastasi yhtä vaisulla eleellä. Miehet eivät pitäneet toisistaan. Matias loi katseen Palloon. Pallon kylkeen, kymmensenttisen sisäänmenoaukon kohdalle, oli kiinnitetty kymmenen kilowatin UVB-lamppu. Pallosta kuului lohdutun parku. Lampun teho ei ollut likimainkaan täysillä. Matias aloitti keskustelun.

- Miten sä vielä täällä ahkeroit?

Jaakko katsoi ensin Matiasta pitkään alta kulmiensa. Samalla hän lipoi huuliaan. Jaakko oli ollut pitkään kellarissa ja sen näki. Jotkut väittivät että hän ei enää kestänyt auringon valoa. Kukaan ei pitänyt hänestä, monet pelkäsivät. Häntä kutsuttiin Klonkuksi. Lopulta Jaakko sihautti vastauksen.

- Meni vähän ylitöiksi. Pallon throughput on laskenut. Sisäpinnan kouttauksessa on tahra.

- Mikä tahra?

- Sen nimi oli Jukka.

Jaakon vartalo nytkähteli mielipuolisen tyrskähdyksen kourissa. Suupielistä roiskui sylkeä samalla kun hänen huulensa kääntyivät irtivitykseen, joka jonkun toisen kasvoilla olisi voinut olla hymy. Matiasta puistatti. Sitten hän kysyi:

- Kauanko Sakari on ollut tuolla?

Jaakon hytkyntä asettui hiljalleen. Sitten hän vastasi.

- Jotain vartin.

- Mitä? Puhe oli viidestä minuutista! Nyt vittu se lamppu sammuksiin!

- Et sä täällä alhaalla määrää...

Jaakko tiesi ettei tuo ollut tarkalleen ottaen totta. Matias asteli Jaakosta välittämättä lampun teholähteen luo ja painoi hätäkatkaisijaa. Sitten hän meni Pallon luo ja veti sen puoliskot erilleen. Ulos valahti alaston hahmo. Matias tarttui hahmoon. Mies ulvahti kivusta ja Matiaksen käsineisiin tarttui miehen kuollutta ihoa. Luoden vihamielisen katseen Jaakkoon Matias tarttui puhelimeen ja soitti laboratorion oman sairasyksikön paikalle. Sitten hän asteli ovelle ja sanoi mennessään:

- Sai olla vittu viimeinen sooloilu. Mä voin halutessani vaikka järkätä sut itses tuonne.

Matias poistui Pallolabrasta. Jaakko katsoi hänen peräänsä ja sylkäisi.

2. Luku

Matias meni suorinta tietä yläkertaan ja omaan toimistoonsa. Hän yritti parhaansa mukaan työntää Jaakon ja kellarin pois mielestään.

- Vittu tätä paskaa ei viitsisi enää. Puoli vuotta, kyllä sen kestää meskaliinilla tai ilmankin. Puoli vuotta väitökseen. Vedä ittes kasaan, sä oot mies jumalauta.

Matias alkoi selailla sähköpostejaan. Ei mitään Applied Opticsilta. Joskus Matias näki unia. Unissa reviewerit ilmestyivät. Yleensä liskoina. Liskot saartoivat hänen vuoteensa ja ryömivät peiton alle. Sitten ne alkoivat kuiskia inhottavilla sihisevillä liskon äänillään.

- Katsshhokaa tuota! Sshhen paperit. Ne ei tuu kossshhkaaan menemään läpi mihinkään lehtiin! Katsshhokaa shitä! Shurekaa! Kun sshen tieteellinen kontribuutio. Hihhih! Sshe tulee aina olemaan nolla! Ja sshhe on aina yksshin!

Tuolloin Matias yleensä ponkaksi sängyssään pystyyn yltä päältä hiessä. Ja heti perään hän tarkasti oliko Miia herännyt.

Mutta nyt Matias ei ollut sängyssään. Hän poisti sähköposteista Viagra-mainokset ja keskittyi työaiheisiin viesteihin. Jokunen palaveri tulossa. Sitten hänen huomionsa kiinnittyi kansliasta tulleeseen sähköpostiin, jossa tiedusteltiin hänen halukkuuttaan jatkaa tutorina. Oli niillä sinnikkyyttä. Tai sitten ihan todellinen pula tutoreista. Edelliselle tutor-ryhmälleen Matias oli ollut ankara. Yhdestätoista aloittaneesta vain kaksi oli jatkanut TKK:lla. Kuusi oli kadonnut jälkiä jättämättä, yksi oli hirttäytynyt. Seuraavassa viestissä tutkijakoulu kyseli miten Matiaksen jatko-opinnot olivat sujuneet edellisen lukuvuoden aikana. Miten ne vielä viitsivät? Sitten Matias ymmärsi että tutkijakoulun sihteeri oli tietenkin vaihdettu. Eihän se voinut olla enää se sama jonka sänkyyn Matias oli toimittanut tuoreen irtileikatun hirvenpäähän. Joku halusi tilata Farnellilta jotain, joku toinen ilmoitti että jonkin tympeän tekosyyn varjolla neukkarissa olisi jotain vitun pullaa. Joskus siellä vielä sai jallua. Kun postit oli luettu, Matias yritti vähitellen keskittyä oikeisiin töihin. Toisaalta Jatkoajan keskustelufoorumilla oli kiihkeä väittely siitä, oliko 90-luvun Nuori Suomi –homoilu tuhonnut suomalaisen huippujääkiekon. Että kehtasivat kysyäkin. Jotenkin Matias kuitenkin malttoi siirtää huomionsa tekeillä olevaan artikkelin käsikirjoitukseen.

Kahden tunnin kirjoittamisen jälkeen Matias totesi että olisi aika siirtyä oppilaslabraan. Matias oli joutunut ottamaan vastaan tarjouksen josta ei ollut voinut kieltäytyä. Toimia assistenttina kurssilla, jonka osanottajat olivat pääosin toisen vuosikurssin näsäviisaita nirppanokkia. Kakaroita jotka tarvitsivat selkäänsä enemmän kuin tekniikan lisensiaatin uhrautuvaa opetustyötä.

- No ei siinä mitään. One for the money... Äh joo, eihän siitä paskasta mitään makseta.

Matias saapui oppilaslabraan. Hän oli taas pistänyt päähänsä pari vuotta aiemmin hankkimansa merijalkaväen kouluttajan lierihatun. Kuten aina syksyn ensimmäisissä labroissa, nytkin hattu aiheutti naurun tyrskähdyksiä. Voi kuinka ohimenevää tuo olisikaan.

- Mitä vitun runkkarisakkia tää on? Täällä piti olla se porukka josta mun piti koettaa kouluttaa diplomi-insinöörejä! Älkää nyt vaan vitun kuraperseet väittäkö että se olette te! Tollasta finninaamasta puberteettikloaakkia ei pitäis edes olla muualla kuin Onnenpäivissä! Ja yhtään Fonzieta ei näy jumalauta! Tollaset pitäs lopettaa jo synnytyslaitoksella! Kuka sä oot, vitun tuhkamuna? Mistä sä oot kotosin? Kolarista? No vittu sen oot näkönenkin! Eihän sieltä tuu muuta kuin poroja ja suklaaperseitä! Sulla ei näy sarvia, on vähän vaihtoehdot vähissä!

Nyt kaikki opiskelijat tuijottivat Matiasta epäuskoisina. Yksi poika rohkeni puhutella.

- Hei mitä ihmettä sä nyt? Ihan rauhallisesti. Ei tollaselle oo tarvetta. Pyytäisitkö anteeksi hei?

Kapinallinen ei ehtinyt saada edes lausettaan kunnolla loppuun, kun Matiaksen nyrkki pudotti hänet lattiaan. Tämä ei ollut sääntöjen mukaista, ei edes Mittiksessä. Ja sille Matias paskat nakkasi. Nyt pari tyttöä alkoi itkeä ja muutkin näyttivät kauhistuneilta. Jos Matias jotain opiskelijoissa vihasi, niin heikkoutta.

- Turvat kiinni ja ryhti kasaan saatana! Ja nyt pari asiaa kondikseen. Te ette puhu mulle jos mä en sitä erikseen käske! Ja kun te puhutte, te sanotte "herra assistentti!" Mä en oikeastaan usko että teillä vitun sulkijalihaksilla olisi pokkaa aiheuttaa mulle ongelmia, mutta jos sellaista ilmenee niin mulla on vähän vitun häijyt tavat käsitellä sellaisia tapauksia.

Palloa Matias ei tarkoittanut. Hänellä ei ollut sen enempää valtuuksia kuin haluakaan toimittaa opiskelijoita Palloon. Mutta yhtään hänen lupauksessaan häijyistä tavoista ei ollut liioittelua.

Labravuoro kului ilman välikohtauksia, kuten odottaa sopikin. Kun viimeinen ryhmä oli poistunut, Matias lysähti pöytänsä päälle. Meskaliinin teho alkoi loppua.

- Voi vittu että piti antaa puolet sille pikkurunkulle. Mitä se sillä tekee, ei se kestä Mittiksessä vuotta pidempään. Poistuu savupiipun kautta. Vittu nyt pitää saada Chivas Regalia.

Matias oli joskus ennenkin joutunut kokemaan meskaliinin ja Chivas Regalin sekoituksen. Se oli vienyt hänet paikkoihin joihin hän ei olisi halunnut päästä. Vaihtoehtoja ei kuitenkaan ollut.

3. Luku

Matias hoippui kotiinsa. Miiaa ei näkynyt. Keittiön pöydältä hän löysi Miian käsialalla kirjoitetun lapun. Matias lähestulkoon arvasi sisällön.

Matias

Mä kannoin tänään kamani pois, lähetän avaimet postitse. Ei tämä ole sulle voinut minään yllätyksenä tulla. Sulle tapahtui jotain, ja vain sä itse tiedät mitä. Mä en tuntenut sua enää. Joskus musta tuntui että mä pelkäsin sua.

Mä olisin halunnut auttaa sua, mutta en mä voi auttaa jos sä et päästä mua lähelle.

Mä olen toistaiseksi porukoiden luona Lahdessa. Ota yhteyttä jos saat pääsi kasaan. Älä muuten.

Mä rakastan sua.

Miia

Viimeiset sanat olivat saada kyneleet purskahtamaan Matiaksen silmiin. Sitten Matias pystyi ajattelemaan asiaa toisin. Miia oli poissa, toisin sanoen Miia oli turvassa. Matias oli jo pitkään pelännyt psykoottisten oireidensa rajuutta. Pahinta mitä olisi voinut tapahtua oli että hän olisi tehnyt Miialle jotain. Matias ei olisi voinut elää itsensä kanssa jos olisi vahingoittanut Miiaa. Miia oli kaukana hänestä ja parempi niin. Vaikka se sattuikin.

- Ja kyllä kipuun lääkkeet on.

Matias käveli kaapille ja kaivoi sieltä esiin pullon Chivas Regalia. Ajattelematta enempää hän kaatoi juomaa lasiin ja kumosi lasin sisällön kurkkuunsa. Sitten hän jäi odottamaan pelokkaana. Hän tunsi vielä meskaliinin jälkimainingit, nyt niihin alkoi sekoittua Chivas Regalin puraisu. Värikäs vai musta? Hänen näkökenttänsä ja ajatuksensa yhdistyivät, hän ei enää voinut erottaa kumpi oli kumpi. Kumpi oli todellinen? Tuo kysymys tuntui epäoleelliselta. Todellisuus oli harha muiden joukossa, yksi kuvajainen siinä missä muutkin. Sitten hän alkoi erottaa muotoja. Ne olivat värikkäitä, luojan kiitos.

Seuraavat kaksi tuntia Matias vietti harhojensa keskellä. Hänen olonsa oli tyyni. Hän oli huojentunut, paitsi nähdessään muotojen ovan värikkäitä, myös havaitessaan yksisarviset. Yksisarvisten luona Matias ei pelännyt. Yksisarvisten luona ei koskaan tapahtunut mitään pahaa. Matias huomasi voivansa maistaa asioita joita yleensä nähtiin ja kuulla asioita joita yleensä haistettiin. Hänen aistinsa vapautuivat, ne eivät olleet enää kaavoihin vangittuja, vaan yhdistyivät yhdeksi kokonaisvaltaiseksi kokemuskentäksi. Samaa kokemuskenttään yhdistyi myös hänen mielensä. Hän oli yhtä kaiken kanssa. Jossain vaiheessa hän huomasi olevansa keltaisessa sukellusveneessä. Veneessä oli kolme jänistä ja kettu. Jänikset olivat iloisia matkaseurasta, kettu oli hieman juro.

Äkkiä Matias huomasi että värit olivat alkanet haalistua. Se ei vielä yksinään merkinnyt mitään, mutta kun hän huomasi yksisarvisten poistuneen, pakokauhu syöksyi hänen lävitseen. Mustuus. Värit haalistuivat entisestään ja alkoivat tummua. Äkkiä Matias huomasi sukellusveneen muuttuneen jättiläiskäärmeeksi joka syöksyi kohti. Jänikset olivat nyt pitkähampaisia riivaajia, joilla oli epämuodostuneet, irvokkaat kasvot. Kettu oli edelleen kettu, se ei välittänyt mitään siitä mitä sen ympärillä tapahtui. Matias tunsu kuinka jättiläiskäärmeen leuat puristuivat hänen ympärilleen, hän näki käärmeen nielun.

Matias vaipui lattialle ja huusi.

4. Luku

Matias käveli Osaston käytävällä kiireisen näköisenä. Edellisen illan houreet olivat olleet rajuja. Ne olisivat voineet koitua kohtalokkaiksi. Matias oli nähnyt miesten ja naisten kohtaavan tietoisuutensa pään juuri tuolla tavoin. Jos itsensä päästi vaipumaan syvään psykoosiin, paluu oli mahdotonta. Chivas Regal oli ollut riski joka oli ollut vähällä maksaa paljon. Siltikin, demonien kohtaaminen ilman unohdusta olisi voinut olla aivan yhtä kohtalokasta.

- Puoli vuotta väitökseen. Sä oot päässyt tähän asti. Kuinka moni voi sanoa saman?

Matiaksella oli viisi ja puoli vuotta takana. Mittiksessä ei moni jaksanut kahtakaan. Kukaan ei ollut jaksanut seitsemää. Oli Mittiksessä joitain tuon ajan ylittäneitä, mutta heille oli kaikille tehty osittainen lobotomia. Matias muisti miten oli Mittikseen päätynyt. Kolmen varastohommista vietetyn kesän jälkeen hän oli halunnut jotain sisähommia Osastolta. Hän oli anonut useaan paikkaan, Mittis oli vastannut heti. Matias ei tuolloin ollut havainnut asiassa mitään outoa. Haastattelu professorin kanssa oli tuntunut ikäänkuin muodollisuudelta, Matias oli saanut paikan samantien. Vieläkään hän ei ollut haistanut palaneen käryä. Pitihän hommat hoitaa, jotain kuitutehoa oli tarkoitus mitata. Matiaksen asenne oli tehnyt esimiehiin vaikutuksen. Matias kesti hyvin Mittiksen kauhut. Hän ei edes tarvinnut yhtä paljon meskaliinia kuin useimmat. Matias ei oikeastaan edes huomannut kuinka hänen sielunsa vähä vähältä paatui. Ja sen, mitä kellarin julmuudet eivät tuhonneet, hoiti lääkitys.

Mittikseen ajaututtiin useista syistä. Monet olivat paossa jotain, useimmat itseään. Jotkut halusivat kokeilla pärjäävätkö. Monet luulivat tulleensa vain kesäduuniin josta pääsisi pois. Ja oli niitäkin jotka tulivat vain meskaliinin takia, he eivät kestäneet pitkään. Palkan takia ei tullut kukaan, monet joutuivat jakamaan persettä steissillä elääkseen.

Matias oli mietteisissään, mutta ei hänen juuri tarvinnut katsoa eteensä, häntä kyllä väistettiin. Mittiksellä oli paha kaiku ja Matiasta pidettiin yleisesti sen vaarallisimpana sekopäänä. Ei Mittiksestä tosin paljon tiedetty. Ylimpänä oli TKK, sitten tuli Osasto. Ja Osaston sisällä Mittis oli jotain mistä kuiskailtiin. Mittiksen sisäisistä säännöistä ensimmäinen oli: "Mittiksestä ei puhuta." Mittiksen toinen sääntö oli: "Mittiksestä ei puhuta." Ei kun se oli siis se ensimmäinen...

Välillä Matias mietti, tiesikö hän itsekään mikä Mittis oikeastaan oli. Tai oikeammin hän mietti, miksei tiennyt. Joka kerta kun Mittis oli aukeavinaan hänelle, hän joutui toteamaan olevansa aina vain kauempana vastauksista. Mittiksessä oli jotain pahaa, mutta samalla jotain kaunista. Mittis oli kuin puolittain valveilla nähty painajainen jonka kuitenkin halusi nähdä uudelleen. Joidenkin mielestä Mittis oli kuin huono trippi, toisten mielestä hyvä. Joskus Matias mietti oliko Mittis edes todellinen. Jos se olikin vain irvokas heijastus hänen oman mielensä saastasta. Hänen oman hulluutensa ja perversioidensa projektio. Ei, kyllä Mittis oli totta.

Ajatuksissaan Matias saapui kansliaan. Hän tarvitsi opintorekisteriotteen sitä helvetin tutkijakoulun raporttia varten. Kansliaan meno hieman hermostutti. Kanslian tädit olivat ainoita jotka eivät pelänneet Matiasta. Itse asiassa Matias hieman pelkäsi heitä. Olivat hekin kerran hänen uniinsa tulleet. Tuossa unessa Matias oli ollut päästäinen ja

kanslian tädit näätii. Hän oli tuolloin huutanut niin lujaa että Miian oli ollut pakko herättää hänet.

Toimitettuaan asiansa kansliassa Matias meni kellariin omaan laboratorioonsa. Optisten setuppien äärellä työskentely auttoi pitämään mielen kurissa. Taustalla helkkyi kaunis kitaramusiikki. *Hammer smashed face* loppui, *Fucking hostile* alkoi. Äkkiä Matiaksen mieli järkkyy. Hän oli ollut aikeissa kytkeä virran transimpedanssi-vahvistimeen, kun huomasi että se ei ollut paikallaan. Epäuskoisesti Matias tuijotti tyhjää kohtaa räkissä. Kukaan ei olisi tohtinut ottaa sitä ilman lupaa, ei hänen labrastaan. Sitten hän näki punaista. Tai itse asiassa keltaista. Keltainen liimapinnalla kiinnittyvä muistilappu. Tuo viheliäinen Kainin merkki, joka oli oikeuttavinaan kaiken mielivaltaisen anastamisen. Saksan ja Espanjan keisarilliset sotajoukot olivat varmaan täyttäneet Rooman tuollaisilla ryöstäessään sen vuonna 1527. Lappuun oli tuherrettu:

Otin sulta Stanfordin. Se on interferenssilabrassa. Tarvin sitä keskiviikon ja torstain. Pertsaa.

Viha välkähti Matiaksen sisällä. Silmissä musteni.

- Se vitun pikku huoranpenikka. Mä revin siltä munuaiset irti ja syötän ne sille... mä potkin siltä naaman sisään... mä viillän sitä korvasta korvaan ja avaan sen kuin särjen!

Matias oli aina ollut kiivasluontoinen, mutta tämä viha oli jotain aivan muuta. Tässä yhdistyi Pertsan tökerön ja välinpitämättömän teon aiheuttama oikeutettu viha, ja jokin evoluution jälkeensä jättämä yksinkertaisen olion alkeellinen raivo. Matias vapisi kauttaaltaan ja hänen hengityksensä oli kiivastahtista. Ja sitten, kuin jonkin kosmisen mielettömyyden aiheuttaman sattuman oikusta, Matias havaitsi Pertsan kävelevän laboratorionsa ohi. Lainkaan ajattelemta tai epäroimättä Matias lähti Pertsan perään. Mennessään hän otti pöydältä käteensä ison ja raskaan taskulampun. Hän saavutti Pertsan laboratorion alakäytävän lasiovien kohdalla. Pertsaa loi häneen hieman levottoman katseen ja aloitti puheen:

- Kato moi. Joo tota, sä varmaan huomasit että mä otin sun...

Lause jäi kesken kun taskulamppu mursi hänen leukansa. Pertsaa putosi suorilta jaloilta ja kiljahtaen. Hän oli tuskin ehtinyt valahtaa maahan, kun seuraava lyönti osui olkapäähän. Lyönnin ääntä seurasi ilkeä rusahdus ja voimakas parkaisu. Matias jatkoi lyömistä vailla mitään kontrollia. Hän halusi vain satuttaa, vahingoittaa, tuhota. Tuon surkean huoranpenikan. Lyönnit osuivat joka puolelle kehoa, useat osuivat päähän. Pertsaa oli ensin yrittänyt hädissään selittää tekoaan, sitten selittely oli vaihtunut anelukseksi ja lopulta pelkäksi pakokauhuseksi rääkymiseksi. Käytävälle oli tässä vaiheessa syöksynyt muita Mittiksen työntekijöitä, jotka katsoivat näkyä kauhuissaan. Kenelläkään ei rohkeus riittänyt mennä väliin, mutta jotkut yrittivät puhua Matiasta lopettamaan.

- Matias hei. Sä tapat sen. Lopeta nyt ihan tosi. Eihän se olis saanut sitä ottaa, mutta sen pitää saada dippa valmiiksi ennen joulua. Matias kuuntele nyt.

Matias ei halunnut lopettaa. Kosto piti saattaa loppuun. Sitten äkkiä viha meni pois. Matias jäi paikoilleen seisomaan. Hänen oli vaikea hahmottaa tilannetta. Hän muisti nähneensä keltaisen lapun, sen jälkeen kaikki oli hämärää. Hän pakotti katseensa Pertsaan, vilun väreet kulkivat hänen kehonsa läpi. Pertsä näytti pahalta. Hän oli tajuissaan. Tai mikä vielä tärkeämpää, hengissä. Hänen kasvonsa olivat veristä mössöä.

- *Hammer smashed face. So fucking hostile.*

Matias katsoi päällään olevaa valkoista työtakkia. Hän ei näyttänyt tutkijalta vaan teurastajalta. Myös käytävän lasiovet olivat punaisten läiskien peitossa, taskulamppu oli verestä tahmea. Kaikesta järkytyksestään huolimatta Matias ei voinut olla tuntematta kiitollisuutta siitä, että tuossa makasi nyt Pertsä eikä Miia. Kaikki käytävällä olijat olivat peloissaan, eniten ehkä Matias itse. Kaikki vain seisoivat ja tuijottivat, kukaan ei tohtinut mennä auttamaan Pertsaa. Sitten Matias loi toisiin hapuilevan katseen ja sanoi vaimealla, poissaolevalla äänellä:

- Hankkikaa sille apua.

Tämän sanottuaan Matias poistui kellarikerroksesta.

5. Luku

Matias oli miestenhuoneessa ja valeli kasvojaan kylmällä vedellä. Se mitä äsken oli tapahtunut, oli jotain minkä hän oli jo kauan pelännyt tapahtuvan. Koskaan ennen hän ei ollut menettänyt kontrollia tuolla tavoin. Hänen kiukkunsa oli ollut oikeutettua, mutta tuollaista tekoa ei oikeuttanut mikään. Sitten hän puhui peilikuvalleen.

- Mitä tämä paikka on mulle tehnyt...

Sanoessaan tuon Matias tiesi olevansa tekopyhä. Hänen pahuudestaan ainakin puolet oli hänen omaansa. Matiaksen ja Mittiksen välillä vallitsi sairas symbioosi. Hän oli halukkaasti imenyt kaiken sen pahan, mitä Mittis oli häneen ammentanut. Ja pyytänyt lisää. Eikä hän ollut ollut vain ottavana osapuolena, Mittiksen ja Matiaksen pahuus ruokkivat toinen toistaan. Mutta joka miehellä on rajansa. Matias oli venyttänyt omiaan epäinhimillisen pitkälle. Siltikin ne olivat siellä.

- Puoli vuotta. Se on jaksettava vaikka mikä olisi. Sitten kauhu loppuu, sitten kipu menee pois...kai.

6. Luku

- ...and compared to other similar measurement setups described in respected scientific journals, the quality of the setup described in this thesis was extraordinary. Especially the accuracy of...

Matias seisoi Peyote-salin, entisen luentosali S4:n, edessä päällään frakki. Kaksi muuta frakkipukuista miestä seisoi vähän matkan päässä hänestä. Toinen heistä, vastaväittäjä, piti juuri puhetta. Väitös oli mennyt hyvin. Matias ei ollut juuri seonnut sanoissaan. Pari kertaa vastaväittäjä oli hieman kieroilla kysymyksillä saanut Matiaksen jonkin verran hämmentymään, mutta ei mitenkään vakavasti. Nyt vastaväittäjä piti loppupuhettaan, jossa ylisti Matiaksen väitöstyön korkeaa tasoa.

Matiaksen olo oli verrattain hyvä. Mittiksessä ei jaettu väittelijöille meskaliinia kahteen viikkoon ennen väitöstä. Ensimmäiset neljä päivää olivat olleet helvettiä, Chivas Regalia oli mennyt paljon. Viikon kohdalla oli alkanut helpottaa. Matias keskittyi taas kuuntelemaan vastaväittäjää.

- ...which I found admirable. But the best bits I saved for last, of course. Would you believe, ladies and gentlemen, that the work described in this thesis has lowered the measurement uncertainty of such comparison measurements from 10% to 6% at two sigma level? I find that truly amazing!

Matias jähmettyi. Jokin vastaväittäjän sanoissa oli häirinnyt. Viime ajat Matias oli käyttänyt lähinnä väitöskirjansa viimeistelyyn ja muuhun väitökseen liittyvään. Hänellä ei ollut ollut aikaa ajatella väitöstyönsä merkitystä kokonaisuutena. Nyt tuo vastaväittäjän mairealla hymyllä kuorruttama julistus "10% to 6%" oli iskenyt suoraan tajuntaan.

- Kuusi vuotta. Kuusi vuotta kipua. Kuusi vuotta taistelua kummituksia vastaan. Kuusi vuotta epäpyhää mielen saastaa. Tuhottu psykye, Miia... Ja minkä tähden? Ei saatana... ei jumalauta... noiden muutaman surkean prosentin!

Matias alkoi aistia tutun tunteen. Meskaliini palasi. Flashback oli antanut odottaa itseään, mutta riittävä mielen kiihtymys oli herättänyt sen. Matias alkoi silmäillä ympärilleen levottomana. Hän ei oikein enää käsittänyt missä oli. Miksi hänellä oli nämä naurettavat vaatteet? Miksi hän oli täällä salin edessä? Keitä olivat kaikki nuo ihmiset? Sitten oli taas pakokauhun vuoro.

- Ei saatana. Tuomio. Loppu tulee nyt. Tuossa se julistaa tuomiota. Ja kaikki tuolla seuraavat. Tuolla ovat isä ja äiti. Miksi nekin vain hymyilevät? Kaikki ne ovat mua vastaan! Vittu nahkurin orsille sitten kaikki!

Matias työnsi kätensä frakin kauluksesta sisään ja veti esiin jotain minkä piilossa pitäminen tuohon asti oli vaatinut melkoisia ponnisteluja. Tuolla metallimöhkäleellä oli painoa puolitoista kiloa ilman patruunoita. Taurus Raging Bull, kaksitoimirevolveri, kaliiperi typeryttävä .454 Casull. Kaatoi puhvelin kylkiosumalla. Ase joka olisi tuottanut likaiselle Harrylle likaisen peniskateuden. Salin läpi kävi epäuskon kohahdus. Vastaväittäjä ja kustos olivat vasta ehtineet havaita tilanteen. Kuului ukkosen jyrähdys. Matias näki vastaväittäjän rintakehän

räjähtävän. Kustos peittyi kollegansa vereen. Sitten tuli hiljainen hetki. Matiaksen korvat olivat menneet lukkoon. Hiljaisuudessa hänen tyhjä mielensä tuntui tyhjenevän entisestään. Montakaan sekuntia tuo hetki ei varmaan kestänyt, mutta sen pienen ikuisuuden aikana Matias ehti vielä kerran miettiä kaiken. Miia, Pertsu, kellari, Pallo... kaikki se hulluus. Hän kääntyi katsomaan luentosalin yleisöä. Ilmeet olivat kauhistuneita. Varmaan monet huusivat jotain, ei hän kuullut. Viimeisenä jäivät mieleen äidin järkyttyneet kasvot. Sitten hän katsoi Taurusta. Vielä pieni parin sekunnin ikuisuus. Kahdestaan ajan kanssa.

- Here we are now, entertain us...

Matias työnsi aseensa piipun suuhunsa. Kuului jyrähdys. Se vei hänet pois.

Jälkinäytös

Matias makasi sairaalan sängyssä. Väitöksestä oli aikaa parisen viikkoa. Aluksi herättyään sairaalassa Matias ei ollut käsittänyt missä oli. Tai paremminkin, miksi oli hengissä. Hän oli ampunut suoraan omaan suuhunsa. Sittemmin hänelle oli selvinnyt, että paljon siitä mitä hän muisti väitöstilaisuuden tapahtumista, oli ollut hänen omia harha-aistimuksiaan. Hän oli ampunut aseellaan kaksi laukausta, mutta toisen laukauksen lähtiessä aseensa piippu oli ollut ihan muualla kuin hänen suussaan. Hänen vammansa, kuulovaurioita lukuunottamatta, olivat puhtaasti psyykkisiä. Vastaväittäjään oli kyllä osunut, mutta hänelläkään ei ollut hengenvaaraa. Isä ja äiti olivat käyneet katsomassa häntä joka päivä. Kun äiti oli ensimmäisen kerran nähnyt poikansa tajuissaan, tämä oli sanonut, että jos Matias vielä joskus tuottaisi äidilleen tuollaisen järkytyksen, äiti tappaisi Matiaksen itse. Matias oli nauranut, ensimmäisen kerran pariin vuoteen. Myös kavereita oli käynyt. Ei Matiaksella monia ollut, mutta ne harvat olivat sitten sitäkin parempia.

Äkkiä Matias havahtui siihen että ovi kävi. Hän käänsi päänsä ovea kohden ja näki ovella Miian. Hän ei ollut nähnyt Miiaa sen jälkeen kun tämä oli lähtenyt heidän yhteisestä kodistaan. Hetken aikaa Miia vain seiso ovella epätietoisena. Sitten hän astui peremmälle huoneeseen ja tervehti. Matias vastasi tervehdykseen. Kului taas lyhyt hiljainen hetki, jonka jälkeen Miia tiedusteli ihan arkisesti Matiaksen vointia. Matias kertoi voivansa olosuhteisiin nähden hyvin, terapiaohjelma oli jo aloitettu. Miia nyökkäsi hyväksyvästi ja kysyi sitten:

- Se... Mittis. Hallitseeko se sua vielä?
- Ei.

Matias puhui totta. Kaikki sairaut siteet Mittikseen olivat katkenneet väitöstilaisuuden tragedian yhteydessä. Psykiatrit voisivat ehkä selittää miksi, mutta se ei ollut tärkeää. Hän ei kuulunut enää Mittikselle. Hän oli haudannut pahan. Miia siirtyi nyt vuoteen viereen ja istui vuoteelle. Hän tarttui Matiasta kädestä. Hän katsoi Matiasta silmiin ja kysyi:

- Lupaatko ettet enää sulje mua ulkopuolelle?
- Lupaan.

Hetken Matias mietti aikaansa Mittiksessä. Kuutta kadotettua vuottaan. Sitten hän käänsi katseensa Miiaan. Tuossa valaistuksessa ja mielentilassa Miian hahmo oli kuin metsän nymfin. Matias karautti kurkkuaan ja sanoi:

- Kyllä tästä vielä elämä tulee.

Miia nyökkäsi.